

CHARLES MARTIN

*Van de auteur van *Over bergen heen**

een spel van licht

ROMAN

Andere romans van Charles Martin:

Over bergen heen

Noodweer

Zonder script

Vrij als water

Ver van huis

Hemelwater

Twaalf jaar hoop

Waar de wereld in de oceaan valt

Charles Martin

Een spel van licht

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Willem Keesmaat
Ontwerp omslag: Studio Jan de Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3138 6
ISBN 978 90 297 3139 3 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Wrapped in Rain* bij Thomas Nelson.

Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing Inc.

© Charles Martin, 2005

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Voor mijn moeder
Nog steeds... een dame op haar knieën.

Proloog

Ik werd wakker van de pijn. Het puntje van mijn neus stak net boven de dekens uit. Ik trok mijn knieën op tegen mijn borst, terwijl mijn hart als een razende tekeering. De slaapkamer op de tweede verdieping was in diepe schaduwen gehuld, de maan stond hoog aan de hemel en ik wist dat Rex me op dit tijdstip nooit toestemming zou geven om uit bed te komen. Ik stak mijn hoofd onder de dekens vandaan – mijn haar was statisch, merkte ik – en keek naar beneden vanaf het bovenste gedeelte van het stapelbed. Mijn adem had het raam doen beslaan en een wazige aureool om de maan gewikkeld. Hooibalen ter grootte van een auto, in wit plastic verpakt, stonden langs de omheining en vormden de achtergrond van drie of vier paarden – hun rug bedekt met dekens – en een of twee herten die geruisloos tussen de enkelhoge winterrogge graasden. De blauwige gloed van de maan verlichtte de veranda en de schuur, het weiland ging schuil onder een golf van traag bewegende mist. Als ik de mist had kunnen opzadelen en over die gouden velden had kunnen rijden, zou ik hem de sporen hebben gegeven, de teugels naar de hemel hebben gevierd, op de zon hebben aangestuurd en nooit meer achterom hebben gekeken.

Ik sliep zo – in de foetushouding – omdat hij me dan minder snel zou opmerken. Als hij dat wel deed, was mijn achterste daar de dupe van. Ongeveer een jaar later, toen we erachter kwamen dat ik een broer had, dacht ik dat ik misschien de helft van de klappen zou krijgen omdat hij nu twee doelwitten had, maar ik had het mis. Hij sloeg gewoon twee keer zo veel.

Ik veegde mijn neus af met de mouw van mijn flanellen handsop, rekte me uit en gleeed van het bovenste bed af, waarbij de

maan me verlichtte en mijn schaduw over de vloer wierp. Ik en Peter Pan. Miss Ella wist dat ik ruimte nodig had om te groeien, dus had ze mijn pyjama een paar maten te groot gekocht. Mijn voeten maakten een krassend, glijdend geluid over de vloer, toen ik op mijn tenen naar de stoel liep waar mijn koppelriem met twee holsters hing. Ik hield mijn adem in, bond de riem om mijn middel en controleerde mijn revolvers om te zien of er patronen in zaten, zette mijn cowboyhoed op, trok hem stevig over mijn ogen en stak mijn hoofd om de deur.

Op een armlengte afstand, in de hoek, stond mijn honkbal-knuppel – een 26 inch Louisville Slugger. Het uiteinde was gebutst en gescheurd, omdat ik te vaak de rotsige bodem had geraakt, en het handvat was splinterig en ruw geworden, maar Moses had het handvat gladgeschuurd, dun genoeg om in mijn kleine handen te passen. Ik pakte hem beet zodat hij in het verlengde van mijn knokkels lag en zwaaide hem over mijn schouder. Ik moest langs de deur van Rex en ik had alle hulp nodig die ik kon krijgen. Ik wist nooit of hij thuis was of niet, maar ik nam geen enkel risico. Als hij hier was en ook maar even bewoog, zou ik zijn schenen verbrijzelen, hem met beide revolvers neerschieten en dan als een vleermuis de kelder uit vliegen, terwijl hij het ‘derdegebodwoord’ schreeuwde.

De afgelopen weken had ik met een paar dingen geworsteld die nergens op sloegen: zoals waarom ik geen moeder had; waarom mijn vader er nooit was; en waarom hij, als hij er wel was, altijd schreeuwde, schold en dronk; en waar kwam die pijn in mijn buik vandaan? Dat soort dingen.

De kamer van Rex was donker en stil, maar dat stelde me niet gerust. Net als met onweerswolken voordat het begon te donderen. Ik liet me op mijn knieën zakken en begon te tijgeren, de ene elleboog voor de andere, als een soldaat in de vuurlinie, richting de spelonkachtige deur van Rex. Ik kroop er snel voorbij, zonder te pauzeren om een blik naar binnen te werpen. Mijn flanellen hansop gleed bijna geruisloos over de gepolijste houten vloer. Wanneer Rex de afgelopen uren, of

zelfs dagen, zoals meestal het geval was, te vaak door de bodem van een leeg kristalglas had gekeken, kreeg hij het licht niet aan. Ik wist niet veel, maar wel dat een donkere kamer niet per se geen Rex betekende. Ik begon weer te tijgeren. De gedachte aan hem daarbinnen, zittend in zijn stoel terwijl hij naar me keek en langzaam opstond om me te komen halen, was bijna verlamdend. Mijn ademhaling versnelde, het zweet parelde op mijn voorhoofd, maar boven het oorverdovende geluid van het bonken van mijn eigen hart uit hoorde ik geen gesnurk en geen geschreeuw.

Ik schoof voorbij de deurpost, veegde het zweet van mijn voorhoofd en trok mijn hielen bij het gevaar vandaan. Toen ik geen voetstappen hoorden, geen hand op mijn rug voelde, en ik niet van de vloer werd gerukt, sleepte ik mezelf naar de leuning van de trap, sloeg er een been overheen en gleed helemaal naar de marmeren overloop op de eerste verdieping.

Ik keek over mijn schouder, zag geen teken van Rex en begon te rennen. Als hij thuis was, zou hij me moeten vangen. Ik rende door de bibliotheek; de rookruimte; de studeerkamer; de kamer met de open haard, die groot genoeg is om erin te slapen; door de keuken, die naar gebraden kip en koekjes rook; de veranda, die naar dweilwater rook; door het weiland, dat naar verse paardenmest rook; richting het huisje van miss Ella – dat naar een knuffel rook.

Volgens miss Ella plaatste Rex, mijn vader, in de week dat ik werd geboren een advertentie in de plaatselijke krant voor een ‘hulp in de huishouding’. Daar waren twee redenen voor: hij was te trots om zijn behoefte aan een ‘kindermeisje’ kenbaar te maken en hij had mijn moeder – zijn avondsecretaresse – ontslagen en weggestuurd. Enkele tientallen mensen reageerden op de advertentie, maar Rex was kieskeurig... Wat weinig zei, gezien zijn neiging om willekeurig bedienden aan te nemen. Net na het ontbijt belde miss Ella Rain aan – een vijfenveertigjarige, kinderloze weduwe en de enige dochter van de zoon van een slaaf uit Alabama. De bel ging en na een gepaste wachttijd – om

niet gehaast of wanhopig te lijken – deed Rex de deur open en wierp over zijn leesbril een lange blik op haar. Hij kon prima zonder, maar zoals de meeste dingen in zijn leven droeg hij zijn bril voor het effect, niet voor de functie.

Ze droeg een wit uniform – het soort dat door de meeste huishoudelijke hulpen werd gedragen – kniekousen en een paar witte verpleegstersschoenen met gestrikte veters met een dubbele knoop. Haar haar zat in een knot en werd bij elkaar gehouden met zeven of acht schuifspeldjes. Ze droeg geen make-up, maar als je goed keek, zag je sproeten verspreid over haar lichtbruine wangen. Ze overhandigde haar referenties en zei: ‘Goedemorgen, meneer. Ik ben mevrouw Ella Rain.’ Rex bekeek de gescheurde documenten door zijn bril en bestudeerde haar regelmatig over de papieren heen. Ze probeerde weer iets te zeggen, maar hij stak zijn hand op als een stopbord en schudde zijn hoofd, dus vouwde ze haar handen weer en wachtte stilletjes af.

Na drie of vier minuten lezen zei hij: ‘Wacht hier.’ Hij sloeg de deur in haar gezicht dicht en kwam een minuut later terug met mij. Hij nodigde haar uit om binnen te komen, stak me op armlengte als een leeuwenwelpje voor zich uit en zei: ‘Hier. Maak dit huis schoon en verlies hem niet uit het oog.’

‘Ja, meneer Rex.’

Miss Ella pakte me vast, wiegde me heen en weer, stapte de hal binnen en bekeek het huis. Dat alleen al verklaart het feit dat ik me niet kan herinneren miss Ella Rain ooit *niet* te hebben gekend. Ze was niet de moeder die me baarde, maar de moeder die God me gaf.

Ik zal nooit begrijpen waarom ze de baan heeft aangenomen.

Miss Ella had de middelbare school als beste van haar klas afgemaakt, maar in plaats van naar de universiteit te gaan, besloot ze niet te gaan studeren, maar een schort om te doen om genoeg geld te verdienen om haar jongere broer Moses naar de universiteit te sturen. Toen ik oud genoeg was om precies te begrijpen wat ze had gedaan, zei ze eenvoudigweg: ‘Op een dag zal hij voor een gezin moeten zorgen. Ik niet.’ Voor het einde

van haar eerste maand had ze haar spullen naar het huisje voor de bediende gebracht, maar al snel sliep ze de meeste nachten in een stoel op de gang buiten mijn slaapkamer op de tweede verdieping.

***

Nadat hij in mijn eerste levensbehoeften had voorzien – voedsel, kleding en een oppas – keerde Rex terug naar Atlanta en hervatte hij zijn wrede en niet-aflatende aanval op de dollar. Al snel ontwikkelde zich een vast patroon. Toen ik drie was, zag ik Rex van donderdag tot zondag. Hij was net lang genoeg ter plekke om er zeker van te zijn dat het personeel nog steeds bang voor hem was, om te zien dat ik kleur op mijn wangen had, om een van zijn volbloeden te zadelen en om na zijn rit met een secretaresse naar boven te verdwijnen. Ongeveer één keer per maand maakte hij zijn laatst aangenomen secretaresse het hof en dan verdwenen ze in een bar tot hij aan zijn trekken was gekomen. Rex geloofde dat mensen en partners als treinwagons waren: ‘Rij mee tot je het zat wordt en stap dan uit. De volgende komt over vijf minuten.’

Als Rex thuis was en begon te praten, vulden twee woorden regelmatig zijn mond. Het eerste was ‘God’ en het tweede was iets wat ik nooit mocht herhalen van miss Ella. Toen ik vijf was, wist ik nog niet wat het betekende, maar de manier waarop hij het zei, de blos op zijn wangen en de hoeveelheid speeksel die in zijn mondhoek verscheen wanneer hij het woord uitspuugde, vertelde me dat het niet zo fraai was.

‘Miss Ella,’ zei ik, terwijl ik op mijn hoofd krabde, ‘wat betekent dat?’ Ze veegde haar handen af aan haar schort, tilde me van de kruk en zette me op het aanrecht. Ze drukte haar voorhoofd tegen het mijne, legde haar wijsvinger tegen mijn lippen en zei: ‘Sst.’

‘Maar, miss Ella, wat betekent het?’

Ze hield haar hoofd schuin en fluisterde: ‘Tuck, dat is het

derde gebod. Het is een heel, heel slecht woord. Het slechtste wat er is. Je vader mag dat eigenlijk niet zeggen.’

‘Maar waarom zegt hij het dan?’

‘Soms zeggen volwassenen dat wanneer ze ergens boos over zijn.’

‘Hoe komt het dat ik het u nog nooit heb horen zeggen?’

‘Tuck,’ zei ze, terwijl ze de kom met maismeel op mijn schoot zette en we samen in het beslag roerden, ‘beloof me dat je dat woord nooit zult zeggen. Beloof je me dat?’

‘Maar wat als u boos wordt en het zegt?’

‘Dat zal ik nooit doen.’ Ze keek me doordringend aan. ‘Belooft u dat?’

‘Ja, miss Ella.’

‘Belooft u het.’

‘Ik beloof het, mama Ella.’

‘Laat hij het maar niet horen.’

‘Wat?’

“‘Mama Ella’. Hij zal me zeker ontslaan.’

Ik keek in de richting waar de stem van Rex vandaan kwam. ‘Ja, miss Ella.’

‘Goed, blijven roeren.’ Ze wees in de richting van het geschreeuw. ‘We kunnen maar beter opschieten. Hij klinkt hongerig.’ Als honden die te vaak waren geslagen, leerden we al vroeg het geluid van Rex’ stem in te schatten.

Ik ben er vrij zeker van dat miss Ella nooit een dag in haar leven heeft gekend waarop ze niet hard heeft gewerkt. Ik zag ’s avonds vaak hoe ze haar hand op haar heup legde, haar schouders naar voren duwde, haar rug kromde en naar Moses keek. ‘Broertje, ik moet mijn tanden nog poetsen, mijn aambeien insmeren, wat handcrème op doen en mijn kussen zien te vinden.’ Maar dat was nog maar het begin. Want nadat ze zich had ingesmeerd, knielde ze neer en begon haar dag eigenlijk pas echt. En als ze eenmaal begon, ging ze soms de halve nacht door met bidden.

Ik keek naar het huis. Als Rex thuis was en niet naar zijn

slaapkamer op de tweede verdieping was gegaan, was de kans groot dat hij de voordeur van miss Ella vanuit elk raam aan de achterkant van het huis kon zien, dus rende ik in de schaduw van de dakrand naar de achterkant van haar huisje. Ik draaide de dweilemmer ondersteboven en ging erop staan, trok me op aan het raam en bleef met mijn kin op de rand hangen, terwijl mijn voeten een schoppend en schrapend geluid tegen de koude bakstenen muur maakten.

Miss Ella zat op haar knieën naast haar bed. Zoals zo vaak. Haar hoofd was gebogen en bedekt door een gele, plastic douchemuts, haar handen waren gevouwen en rustten op haar bijbel, die opengeslagen op haar bed lag. Wat er ook mocht gebeuren, ze hield zich aan een vast Schriftdieet. Ze citeerde er vaak uit en ook nog met gezag. Miss Ella sprak zelden woorden of zinnen uit die niet eerst in het Oude of Nieuwe Testament waren opgeschreven. Hoe meer Rex dronk en hoe meer Rex vloekte, hoe meer miss Ella las en bad. Ik heb een keer in haar bijbel gekeken – heel veel verzen waren onderstreept. Ik kon het niet zo goed lezen, maar als ik eraan terugdenk, waren het waarschijnlijk de Psalmen. Miss Ella putte daar troost uit. Vooral uit de vijftiengste.

De lippen van miss Ella bewogen, haar hoofd knikte een beetje, haar ogen waren gesloten en omgeven door diepe rimpels. Toen en nu, zo herinner ik me haar. Een dame op haar knieën.

Het feit dat ze met haar rug naar me toe zat, betekende absoluut niets. Verborgen achter dat warrige, zelf geknipte, zwartgrijze haar gingen twee kleine bruine kraalogen schuil, die alles zagen wat er gebeurde en zelfs dingen die niet gebeurden. De ogen aan de voorkant van haar hoofd waren vriendelijk en zachtvaardig, maar de ogen in de achterkant van haar hoofd betraptten me altijd als ik kattenkwaad uithaalde. Ik bedacht dat ik, als ze zou slapen, op mijn tenen naar haar toe zou kunnen sluipen om het haar van haar achterhoofd op te tillen om ze te vinden. Maar zelfs al zou ik de douchemuts ongemerkt af krijgen, ik wist dat zodra ik het haar opzij zou schuiven en de

oogleden zou vinden, die kraalachtige kleine dingetjes open zouden gaan en regelrecht in mijn ziel zouden kijken.

Ik liet mezelf weer op de emmer zakken, tikte zachtjes met het handvat van mijn honkbalknuppel tegen het raam en fluisterde: 'Miss Ella.' Het was een koude avond en mijn adem leek op de sigarenrook van Rex.

Ik keek omhoog en wachtte terwijl de kou de vezels van mijn pyjama binnensloep. Terwijl ik op de dweilemmer danste, wikkelde miss Ella een gescheurde sjaal strak om haar schouders en schoof het raam omhoog. Toen ze me zag, reikte ze er met haar armen doorheen en trok me omhoog – vijftwintig kilo. Dat weet ik omdat ze me een week eerder had meegenomen voor mijn vijfjarige controle en toen Moses me op de weegschaal had gezet, had miss Ella gezegd: 'Vijftwintig kilo? Kind, je weegt al half zoveel als ik.'

Ze sloot het raam en knielde neer. 'Tucker, wat doe je uit je bed? Weet je wel hoe laat het is?'

Ik schudde mijn hoofd. Ze deed mijn cowboyhoed af, maakte mijn koppelriem los en hing ze allebei aan haar bedstijlen. 'Je zou nog kouvatten. Kom hier.' We gingen in haar schommelstoel voor de open haard zitten, waar nog een paar rode sintels gloeiden. Ze wierp er een paar aanmaakhoutjes op en begon toen zachtjes heen en weer te wiegen, en verwarmde mijn armen met haar handen. Het enige wat te horen was, was het zachte geluid van de heen en weer gaande schommelstoel en ik hoorde ook het bonzen van mijn hart. Na een paar minuten veegde ze mijn haar uit mijn ogen en vroeg: 'Wat is er aan de hand, kind?'

'Ik heb buikpijn.'

Ze knikte en kamde mijn haar met haar vingers, die naar Corn Huskers-lotion roken. 'Moet je overgeven of moet je naar de wc?'

Ik schudde mijn hoofd.

'Kon je niet slapen?'

Ik knikte.

'Ben je bang?'

Ik knikte nog eens en probeerde mijn tranen weg te vegen met mijn mouw, maar ze was me voor. Ze klemde haar armen steviger om me heen en zei: ‘Wil je erover praten?’

Ik schudde mijn hoofd en snoof. Ze trok me naar achter, tegen haar warme, zachte boezem, en neuriede zachtjes in het ritme van de schommelstoel. Het was de veiligste plek op aarde.

Ze legde haar hand op mijn buik en luisterde, net als een dokter, naar mijn hartslag. Na een paar seconden knikte ze bevestigend, pakte een deken en wikkelde hem stevig om me heen. ‘Tucker, die pijnlijke plek in je buik is de plek van jouw geliefden.’

Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Mijn wat?’

‘De plek waar je geliefden zijn.’

‘Wat bedoelt u?’

‘Het is een soort ingebouwde schatkist.’

Ik keek naar mijn buik. ‘Zit er geld in?’

Ze schudde haar hoofd en glimlachte. ‘Nee, geen geld, maar mensen. Mensen van wie je houdt en mensen die van jou houden. Het is een fijn gevoel als de schatkist vol is en het doet pijn als hij leeg is. Op dit moment wordt hij groter. Een beetje zoals de groei pijnen die je soms voelt in je schenen en enkels.’ Ze legde haar hand op mijn navel en zei: ‘Hij zit daar een beetje achter je navel.’

‘Hoe is hij daar gekomen?’

‘God heeft hem daar neergezet.’

‘Is dat bij iedereen zo?’

‘Ja.’

‘Ook bij u?’

‘Zelfs bij mij,’ fluisterde ze.

Ik keek naar haar buik. ‘Mag ik hem zien?’

‘Je kunt hem niet zien. De schatkist is onzichtbaar.’

‘Hoe weten we dan of het echt zo is?’ vroeg ik.

‘Nou’ – ze dacht even na – ‘het is net een soort vuur. Je kunt de hitte niet echt zien, maar je kunt hem wel voelen. En hoe dichter je bij de kooltjes komt, hoe minder je twijfelt aan het vuur.’

‘Wie zit er in uw buik?’ vroeg ik.

Ze trok me weer tegen haar borst en de schommelstoel kraakte onder ons gewicht. ‘Eens even kijken.’ Ze legde mijn hand op haar buik en zei: ‘Jij zit erin. En George.’ George was haar echtgenoot, die ongeveer zes maanden voordat ze op de advertentie van Rex had gereageerd, was overleden. Ze praatte niet veel over hem, maar zijn foto stond boven ons op de schoorsteenmantel. ‘En Mose.’ Ze bewoog haar hand weer. ‘Mijn vader en moeder, al mijn broers en zussen. Ze vinden het fijn daar.’

‘Maar al die mensen zijn dood, behalve Mose en ik.’

‘Ook al sterft iemand, wil dat nog niet zeggen dat hij je verlaat.’ Ze draaide zachtjes mijn kin naar de hare en zei: ‘Tucker, liefde sterft niet.’

‘Wie zit er in mijn vaders buik?’

‘Nou,’ zei ze. Ze zweeg even en vertelde me toen iets wat redelijk dicht bij de waarheid lag. ‘Meestal Jack Daniels.’

‘Zit meneer Daniels ook in uw buik?’

Ze lachte. ‘Om te beginnen hou ik niet van de smaak van Jack Daniels. En ten tweede wil ik mijn buik vullen met iets wat ik maar één keer hoef te slikken. Als je meneer Daniels drinkt, blijf je dorst houden. Je wilt steeds meer drinken, en ik heb geen tijd voor al die dwaasheid.’

Het vuur likte aan de achterkant van de open haard en veranderde het hout in witte kolen.

‘Miss Ella, waar is mijn moeder?’

Miss Ella keek in het vuur en kneep haar ogen halfdicht. ‘Ik weet het niet, kind. Ik weet het niet.’

‘Mama Ella?’

‘Ja,’ zei ze, terwijl ze met een ijzeren pook in het vuur porde. Ze negeerde mijn gebruik van haar verboden naam.

‘Is mijn vader boos op me?’

Ze hield me stevig vast en zei: ‘Nee, kind. Het gedrag van je vader heeft niets met jou te maken.’

Ik keek een minuut naar het uiteinde van de ijzeren pook, die felrood werd in de vlammen. ‘Is hij dan boos op u?’

‘Ik denk het niet.’

‘Maar’ – ik wees naar haar linkeroog – ‘waarom sloeg hij u dan?’

‘Tucker, ik denk dat het schreeuwen en het slaan veel te maken heeft met de vriendschap van je vader met meneer Daniels.’ Ik knikte alsof ik het begreep. ‘Om eerlijk te zijn, ik denk dat hij zich het meeste niet herinnert.’

‘Als wij meneer Daniels drinken, zal hij ons dan ook helpen om dat te vergeten?’

‘Alleen maar voor eventjes.’

Miss Ella kamde weer met haar vingers door mijn haar en ik voelde haar adem op mijn voorhoofd. Miss Ella zei dat ze soms de adem van God voelde neerdalen als ze bad en dat die haar ’s ochtends als een mist bedekte. Ik wist niet veel over de adem van God, maar als het zo iets was als de adem van miss Ella – lief, warm en dichtbij – dan wilde ik dat ook wel.

‘Kunt u er iets aan doen dat hij zo gemeen is?’

‘Tucker, ik zou voor een trein springen als ik dacht dat het zou helpen, maar miss Ella kan niet alles.’

Het licht van de gloeiende sintels weerkaatste op haar glanzende gezicht en deed haar huid er lichter uitzien. Het maakte ook het litteken boven haar linkeroog zichtbaar en de kleine zwelling die daar was achtergebleven. Ze zette me rechtop en draaide mijn schouders naar haar toe. Ze wreef over mijn buik en glimlachte.

‘Je weet toch dat als ik ’s avonds je kamer binnenloop, ik altijd een zaklamp of een kaars bij me heb?’ Ik knikte. ‘Nou, zo is het met liefde ook. Licht hoeft de duisternis niet te vragen om te vertrekken. Het is gewoon zo. Het licht gaat voor je uit en de duisternis rolt terug als een golf op het strand wanneer het eb wordt.’ Ze wuifde met haar hand door de kamer. ‘Dat komt omdat er geen duisternis kan zijn waar licht is.’

Ze wiegde mijn hand in de hare. Haar knokkels waren gerimpeld en er zat eelt op. Ze waren groter dan de mijne, niet in verhouding met de rest van haar hand. Haar zilveren trouw-

ring zat losjes om haar vinger en was aan de randen afgesleten. Mijn hand was klein en bezaaid met een paar sproeten en mijn vingernagels zaten vol met Alabama-kei. Er zat een snee in de middelste knokkel van mijn wijsvinger en die barstte elke keer open als ik een vuist maakte.

‘Tucker, ik ga je een geheim vertellen.’ Ze krulde mijn hand tot een vuist en hield die omhoog. ‘Het leven is een gevecht en dat win je niet met je vuisten.’ Ze tikte zachtjes met mijn vuist op mijn kin en legde toen haar hand op mijn borst. ‘Je wint het met je hart.’

Ze trok me terug naar haar borst en zoog door haar tanden alsof ze met haar tong probeerde om er een korreltje maïs tussenuit te halen. ‘Als je knokkels bloediger zijn dan je knieën, dan vecht je de verkeerde strijd.’

‘Miss Ella, ik snap u niet altijd.’

‘In het leven’ – ze legde haar vinger op mijn knie – ‘wil je de korstjes hier.’ Toen legde ze de andere op de gebarsten huid van mijn knokkel. ‘En niet hier.’

Ik wees naar de halfvolle fles handlotion op haar nachtkastje. ‘Is dat de reden waarom u uw knokkels insmeert met Corn Huskers-lotion?’

Een droge huid was haar aartsvijand. Het werd erger als ze kool en knollen raapte of me na een lichte regenbui meenam het veld in, om naar pijlpunten en potscherven te zoeken.

‘Telkens als u daar bent’ – ik wees naar de vloer en de versleten plek waar haar knieën altijd het hout raakten – ‘hebt u lotion nodig.’

Ze krabde op mijn rug en de huid rond haar ogen veranderde in lachrimpeltjes. ‘Nee, kind, daar heb je geen Corn Huskers-lotion voor nodig, tenzij je met bleekmiddel of ammoniak gaat werken.’

Ik keek naar mijn buik en volgde de bewegingen van haar vingers. ‘Op dit moment is jouw schatkist voor mensen zo groot als een perzik of een mandarijn. Binnenkort zal hij zo groot zijn als een meloen en op een dag’ – ze tekende een grote cirkel om

mijn navel – ‘zo groot als een watermeloen.’

Ik bedekte mijn navel, omdat ik niet wilde dat er zonder mijn toestemming iets in ging of uit kwam. ‘Miss Ella, blijft u altijd hier?’

‘Voor altijd, kind.’ Ze knikte en staaarde toen in het vuur. ‘God en ik gaan nergens heen.’

‘Nooit?’

‘Nooit.’

‘Beloof u dat?’

‘Met heel mijn hart.’

‘Miss Ella?’

‘Ja, mijn kind?’

‘Mag ik een boterham met pindakaas en jam?’

‘Kind,’ zei ze, terwijl ze haar hoofd tegen het mijne legde en ze met haar eeltige vingers mijn wang aanraakte, ‘je kunt er met een zweep op slaan tot ze uit elkaar gereten is, je kunt haar door de straten slepen en erop spugen, je kunt haar zelfs aan een boom laten bungelen, er met spikes overheen rijden en de laatste adem eruit persen, maar uiteindelijk, wat je ook doet en hoe hard je ook probeert om haar te doden, de liefde wint altijd.’

Die avond, ongehoorzaam aan een van Rex’ luide, met spuug gevulde en op whiskey geïnspireerde orders, rolde ik me op als een katje en viel ik in slaap bij miss Ella. En het was daar, tegen haar warme boezem, dat ik voor het eerst in mijn leven heel de nacht doorsliep.